

Listy

z Rokycan/ 2-2010

Aktuální hesla:

*Lidé dělný probud' se, a poznej sílu tvojí, pakli tvoje pa-
že chce, všechny stroje stojí!*

*Ne prosit, ne žebrot, jen zápasit zdárně, za práva a svo-
bodu neválčí se špatně!*

(stará dělnická hesla z poč. 20. století)

Měsíčník OV KSČM Rokycany. Ročník 14. Jen pro vnitřní potřeby.

Soud zrušil rozpuš- tění Komunistického svazu mládeže

Praha 27.1.2010

Městský soud v Praze ve středu zrušil roz-
hodnutí ministerstva vnitra z roku 2006 o roz-
puštění Komunistického svazu mládeže
(KSM). Původně přitom zrušení svazu potvrdil
jako zákonné.

Komunistický svaz mládeže se veřejně pre-
zentoval i po svém rozpuštění. Jeho členové se
například účastnili protiradarových demonstra-
cí.

Soud řešil kauzu rozpuštění KSM podruhé.
První verdikt, který rozhodnutí ministerstva
vnitra potvrdil, zrušil Nejvyšší správní soud na
základě kasační stížnosti KSM.

Soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že v pří-
padě zákazu hnutí jde o posouzení významu a
nebezpečnosti, které nyní neshledal adekvátní.
Nedostatečná byla také argumentace, s níž mi-
nisterstvo o zrušení KSM požádalo.

Mladí komunisté jsou spokojeni

KSM rozhodnutí soudu uvítal. Milan Krajča, předseda KSM a člen ÚV KSČM uvedl, že
„KSM považuje rozhodnutí Nejvyššího správního soudu za významný moment v boji proti an-
tikomunismu a protidemokratickým a fašizačním tendencím v České republice.“Připomněl ta-
ké, že z iniciativy poslanců KSČM se celá kauza projednávala i na půdě Poslanecké sněmovny.

Náš básník

Jaroslav Seifert

(23.9.1901-10.1.1986)

Chudý

Mám okno,
v něm pluje jarní den
jak lodička na řece s růžovým
praporem,
mám psa,
ten má lidské oči,
mám modrý notýsek
a v něm
třiatřicet krásných dívčích jmen,
mám ostrý kapesní nůž a pistoli,
v kravatě jehlici s rubínem,
mám milenku tančící na jarním trávníku
(večer s ní chodívám za hřbitov do polí,
a protože je kadeřnice,
voní jí ruce, tváře a vlasy,
jakoby včera místo do peřin v kytici růži ulehla si),
a ještě, abych nezapomněl,
mám prázdnou škatulku od krému,
za oknem smutný, vyschlý kořenáč,
v kabátě květinu
a v duši pláč.

Jsem-li doma,
nemusím se dívat stále do ulice,
i na hvězdy se dívám,
na hřeben hraji
a zpívám,
prsty si bubnuji na dubový stůl
a je mi, jakoby mě někdo obejmul.

Jistě si řekne mnohý:
Tohle by pro mě věru málo bylo,
a jestliže tobě to stačí,
mně by to nestačilo.
Ó, ano, já bych byl přec také radší,
kdybych měl víc,
však já jsem moudrý chudý:
já totiž zvidám v drahách hvězd
já věřím v Komunistický manifest,
věřím, že přijde jednou den,
kdy i já budu spokojen,
věřím, že i já budu jednou pánem
a vysoko, vysoko, vysoko nad Prahou
poletím aeroplánem.

Ministerstvu vadila pasáž v programu

Ministerstvo vnitra rozhodlo o rozpuštění KSM kvůli jeho stanovám, které obsahovaly tuto pasáž: "KSM stojí na straně úsilí o revoluční překonání kapitalismu a o nastolení ekonomických (odstranění soukromého vlastnictví výrobních prostředků a jeho nahrazení vlastnictvím společenským) a společenských (zavedení socialistické demokracie) podmínek pro budování socialismu jako prvního stupně k vytvoření společnosti komunistické, jejíž vybudování je konečným cílem."

Podle ministerstva vnitra je takový výrok v rozporu s Ústavou a Listinou základních práv a svobod. "Je neslučitelný se základními demokratickými principy," uvedla tehdejší mluvčí vnitra Marie Masaříková.

Podle KSM však ministerstvo postupovalo v rozporu s ústavně zaručenou svobodou projevu a s jeho právem vyhledávat a šířit informace a svobodně se sdružovat.

Novinky, ČTK <http://www.novinky.cz/domaci/190339-soud-zrusil-rozpusteni-komunistickeho-svazu-mladeze.html>

Konfrontace dvou světů Před dvaceti lety a dnes

K „Slovu starosty“ in Rokycanské noviny č.1/2010

Není nic divného, když demokraticky zvolený starosta publikuje demokraticky v městském časopise jako úvodník své názory a představy o zvelebení společnosti, tedy komunity, které „vládne“. Ba, je to chvályhodné, neboť občané dle jeho názorů a nabízených řešení mohou si udělat představu o tom, co se na radnici děje, jaké jsou úmysly a plány, jaké daně a poplatky, které se na občany šíjí a připravují, jaké světlé zítřky na ně čekají...

Pochválen bud' cizí podnikatel..?

Rád si sáhnu po "Sloupku starosty", publikovaném každý měsíc v měsíčníku Městského úřadu Rokycany, zvaném "Rokycanské noviny". V lednovém čísle 2010 se dozvídám i pozoruhodné věci. Naposledy pan starosta Ing. Baloun se s podtitulkem „K zamyšlení“ rozepsal nadšeně o blahodárném působení cizích (většinou německých) podniků v Rokycanech, jejichž majitelé poskytují českým a rokycanským dělníkům nejen práci, ale také mzdu. Nadšeně mluví o blahodárném působení německé firmy Borgers i o jejím majiteli Borgersovi, kterak vstoupil se svým podnikem do Rokycan a zvelebil duše rokycanských dělníků: Pan starosta v článku mj. píše:

„Před několika lety mne navštívil pan Borgers a vyprávěl mi o začátcích firmy v Rokycanech. Chválil spolupráci se starostou Benedou. Oběma můžeme poděkovat, že k sobě našli cestu a zahájili tak rozvoj v současnosti největší firmy na Rokycansku. Mě navíc potěšilo, že pan Borgers hodnotil kvalitu zdejších výrobků velmi vysoko, stejně jako v Německu. Věřím, že tuto pochvalu by si jistě zasloužili i zaměstnanci jiných firem v regionu. To nás jistě ctí.“ (Poznámka: Jak to vypadá ve firmě Borgers s přítomností a činností odborů? Kolik je odborových organizací v této firmě? Zeptal se pan starosta majitele Borgerse?).

Vážme si těch, kteří nám zajišťují práci...

V dalším odstavci si však starosta i německé firmy působící v Rokycanech a okolí stěžují unisono takto: **“Přesto jsem před koncem roku slyšel od zástupců různých (německých) firem kritiku na nemocnost okolo 20%, nechť pracovat, když to firma potřebuje (tedy když nasadí přesčasové hodiny, pozn. aut.), diskuse o tom, zda zadaný úkol je třeba udělat**

(nehodné české husitské palice-- palicí na ně). Nevím čím to je, ptá se dále pan starosta) **Nedokážeme si vážit práce nebo jsme tak lehkomyšlní?“**

A ve třetím odstavci jako starosta se obrací ke všem dělníkům, zaměstnaným v těchto cizích (většinou německých) podnicích: „**Vážme si těch, kteří jsou schopni zajistit práci i pro jiné. Vážme si práce vůbec, která není jen nutné zlo, ale prostředkem, jak zajistit sebe, svoji rodinu a měla by být především tím, co děláme rádi...**“ etc.

Navenek to vypadá, že starosta má pravdu. Ostatně, starosta má vždycky pravdu, ne? Má pravdu v tom, že čeští dělníci, pracující v třísměnném provozu podle libovůle jejích majitelů jsou nespolehliví, trucují, diskutují (což se nesmí na lince v těchto továrnách), jsou často nemocní (20% nemocnost!), neváží si svých chlebohárců, kteří jim poskytují práci a chléb, kteří je občas propouštějí a dělají z nich nezaměstnané, kteří je tu i onde šikanují, když jim prodlužují pracovní dobu, kteří často brzdí zakládání a činnost odborů...

Kde ty loňské sněhy jsou?!

Napadá nás kardinální otázka, proč české hospodářství dvacet let po “sametové revoluci“ došlo do stadia, kdy z původní průmyslové evropské velmoci zvané Československo je tato zúžená země na pouhé Česko jen provincií a méně rozvinutou zemi Evropy? Proč dnes chválíme nové chleboháře, když jen před dvaceti lety, což je coby kamenem dohodíme, byl tu v Rokycanech, v celém okrese, v celém kraji a v celém státě nedostatek pracovníků v průmyslu i v zemědělství? Že se neznalo, co je nezaměstnanost, co je bezdomovectví, co jsou sociálně slabé vrstvy, co je tzv. sociální síť, co jsou regulační poplatky ve zdravotnictví, co je chudoba, co je 20% obyvatel na hranici chudoby? Dnes se Česko chlubí, že má nejméně 550.000 nezaměstnaných a další přibudou, má na 100.000 bezdomovců, na 200.000 sociálně slabých, žijících ze sociální pomoci od státu...

Čím se živil lid rokycanský - český?

Okres rokycanský byl v minulosti silně průmyslový a v jeho obvodu zdárně za socialismu působily takové průmyslové klenoty jako byl Favorit Rokycany s nějakými 300-400 pracovníky, vyvážející více jak 90% své výroby kol většinou do kapitalistického světa, Železářny Hrádek, kde bylo zaměstnáno na 2800 osob, strojírenský závod Kovosvit Holoubkov, zaměstnávající na 800 až 1000 osob, RND Ejpovice s tisícovkou zaměstnanců, Marila Rokycany, jejíž výrobky putovaly do světa nejen socialistického, ale i kapitalistického, zatímco o hračky ze závodu Hamiro Rokycany se prali doma i za hranicemi. Zapomněl jsem na Kovohutě, které se stávaly celostátním klenotem svým programem blížícím se k elektronice, kde bylo zaměstnáno na 1000 lidí aj. Kam se poděly všechny tyto moderní průmyslové podniky zaměstnávající více jak 10.000 osob z okresu a okolí a proč se propadly do země či spadly rovnou do cizích rukou? Vždyť nebylo třeba, aby jako dnes tu byly cizí (zejména německé) průmyslové závody, o kterých v dávné i nedávné minulosti nebylo ani vidu ani slechu. Proč se musel zničit československý průmysl, který měl jméno ve světě, aby se za deset let objevil tu najednou na troskách národního průmyslu cizí soukromý kapitál a soukromé výrobní linky? Proč se dnes někteří chlubí cizími robotárnami, když tu již existovaly mnohé moderní podniky s tradicí sto i více let? Proč dnes vyzýváme pracující, aby poctivě pracovali, aby si vydělali na svůj chléb?

Dnes se mnozí chlubí, jak české dělníky a dělnice za bránami betonových robotáren živí cizí zachránci, jimž musíme být vděční...

A čím se žíví dnes?

A co svým dělníkům ti cizí chlebdárci kromě třísměnných provozů, intenzivní práce a přiměřené či méně přiměřené mzdy nabízejí jiného? Porovnejme: Ve všech průmyslových závodech za socialismu byla zakázána pro ženy noční šichta, perfektně fungovala instituce zvaná závodní lékař se vším příslušenstvím, poskytující základní zdravotní péči hned a na místě, perfektně fungovaly závodní výbory ROH zabezpečující všechna hmotná i morální práva svých zaměstnanců, ve všech větších závodech a podnicích téměř všude byla pro pracující závodní jídelna s výběrem několika jídel, byly dovolené doma i v zahraničí v rekreačních střediscích v horách či někde u moře, placené závodními výbory. Každý podnik či závod měl své jesle a mateřské školky, všude fungovaly odborové organizace... Byly to všechno zbytečné instituce a vymoženosti, nebo splňovaly základní požadavky občanů? **A dnes v kolika cizích průmyslových podnicích v okrese Rokycany** (je jich kupodivu dost – v Hrádku, 4 v Rokycanech, ve Volduchách, v Medovém Újezdě, v Holoubkově...) **fungují závodní odborové organizace? A proč nejsou? Protože se lidé bojí, aby nebyli propuštěni z práce. V kolika supermarketech v Rokycanech (jichž je 6) působí odborové organizace zaměstnanců?** Kdo tedy dnes chrání zaměstnance v továrnách, v supermarketech či jiných cizích robotárnách? Zájmy zaměstnanců chrání podnikatelé?

Jak to bylo kdysi dávno?

A něco z historie: Průmysl v oblasti sahá do 2. poloviny 19. století. Řada průmyslových závodů tehdy založených se rozrostla a přežila celá desetiletí, až se z nich staly kolosy (např. Železárny v Hrádku, založené 31. prosince 1900 jako Kujná huť Otto, měly zpočátku necelou dvacítku dělníků, Kovohutě Rokycany založené v r. 1910 Rudolfem Hudlickým byly docela malým závodem, Marila Rokycany zpočátku vyráběla jen marmelády). V Rokycanech bylo na deset průmyslových závodů. Jen jeden z nich, a to koželužna Simon a synové, založena v r. 1871 jako Společenský akciový cukrovar, který zkrachoval a kolem r. 1873, se dostala do rukou německých podnikatelů. Později koželužna zanikla, protože znečišťovala řeku Klabavu... Dnes jsou všechny větší průmyslové závody ve městě a oblasti většinou v německých rukou.

Dvacet let po „sametové revoluci...“

Dvacet let po sametové „revoluci“ jsme my všichni zdědili všechny neduhy kapitalismu. Místo aby jeho zastánci tancovali na hřbetě socialismu, tancuje na nich světová i česká hospodářská krize, nezaměstnanost a mravní deklasovanost. Není důvodu, proč by měl být obyčejný člověk nadšen. A za kapitalismu obyčejní lidé, závislí na blahovůli kapitalistů, bankéřů, lichvářů, tunelářů a vůbec vykořisťovatelů. Nenechme se mýlit, že dnes vládne režim zvaný tržní hospodářství – ve skutečnosti je to holý a drsný – řeklo by se – obyčejný kapitalismus. Nenechme se mýlit novými slovními obraty, že dnes jsou jen podnikatelé. Podnikatel se rovnou rovná kapitalista a vykořisťovatel.

Nenechme se mýlit, že dnes lidé, pracující v cizích či domácích robotárnách, jsou zaměstnanci – jsou to obyčejní dělníci, za což by se neměli stydět...

Prostě starosta nám neřekl všechno...

Úplně na závěr: Problémy pracujících v cizích či domácích kapitalistických robotárnách jsou všude stejné. Nejde tedy, jen o Rokycany, Klatovy, Stříbro, Hranice na Moravě ale o tisíce stovky dalších měst a míst, v nichž jsou supermoderní robotárny, kde se počítá jen se ziskem. Když z pracujících za těchto podmínek již nelze vyždímat více, propustíme je a půjdeme o

„dům dal“ třebas do Ukrajiny či do Rumunska... A dělnické odbory? Ty neexistovaly v 18. i v 19. století. Nač tedy zakládat odbory v závodech začátkem 21. století? (ros)

K Mezinárodnímu dni žen

Vážené a milé ženy Rokycanska a okolí. Za několik dní společně oslavíme jeden z krásných svátků, významný především pro nás ženy. Mnohokrát nám bylo muži řečeno (a já věřím, že tomu tak je): máme vás rádi po celý rok, nejen 8. března. Mnohokrát se především pravice síly ve společnosti snažily nám tento den vzít. Já osobně jsem za udržení MDŽ jako významného dne v našem kalendáři několikrát bojovala jako poslankyně PS PČR s ubohostí pánů Mejstříka a Štětiny, kteří v této oslavě vidí pouze komunistickou propagandu.

MDŽ ale není svátkem politickým, má svůj historický význam v boji za rovnoprávnost žen a postavení žen ve světě. Vždyť ještě v tomto století není uznávána žena jako rovnoprávná bytost všude na světě.

I ve vyspělých zemích se setkáváme s diskriminací, ponižováním, domácím násilím páchaným beztrestně na ženách.

Proto oslavme společně a srdečně tento den, přijměme bez rozpaků od našich mužů poděkování a kytičku. Vždyť jim to naší láskou a starostlivostí oplácíme po celý život.

Přeji Vám všem ženám bez rozdílu věku jen to krásné a budme na své ženství hrdé.

RNDr. Marta Bayerová, senátorka za KSČM

Pozvánka na oslavy MDŽ

Jako každoročně i letos oslavíme MDŽ společně a to v sobotu 6. března 2010 v rokycanské Sokolovně od 14.00 hod. Pozvanými hosty budou Charge d'Afaires Kubánské republiky paní Bárbara E Montalvo, dále poslanec PČR – vedoucí kandidátky KSČM v Plzeňském kraji Ing. Karel Šidlo a senátorka za KSČM RNDr. Marta Bayerová, Miluška Vostrá, poslankyně PČR a místopředsdkyně ÚV KSČM, Mgr. Ivana Levá, poslankyně PČR, Zdeňka Hornofová, zastupitelka Zastupitelstva Plzeňského kraje, JUDr. Zdeňka Lišková, zastupitelka ZPK, účast přislíbil i PhDr. Miloslav Ransdorf, europoslanec.

Hrát bude duo Harmonie – manželé Fajfrlíkovi a celý program bude uvádět Mgr. Helena Suchá.

Těšíme se na vaši účast.

Levicový klub žen a OV KSČM Rokycany

Princip kopání

Haló noviny 9. ledna 2010, Jan HROBÁŘ

Petru Uhlovi se zachtělo jen tak si trochu kopnout - do koho jiného, než do komunistů (Právo, 2. ledna).

Od listopadové sametové se stalo nepsaným svobodným projevem do komunistů kopat a kopat, jak se to komu hodí. Pamatuji se, kdy to sametové kopání začalo, čím bylo inspirováno.

Už jsem na to v jednom prosincovém zamyšlení poukazoval, že nikdo v zaprodaných médiích v předlouhé kampani ke dvacátému výročí listopadu 1989 ani slovem nesebral odvahu hledat pravdu, kde se vzal onen podlý blábol o tom, že někde v Latinské Americe se údajně nacházejí ostatky Julia Fučíka, oslavovaného komunistického hrdiny, který nebyl nacisty popraven,

protože jako zrádce a konfident gestapa se vykoupil a mohl před spravedlností uprchnout do zámoří, jak hlásala krátká agenturní informace. Na základě této vylhané dezinformace se odvíjelo nekonečné kopání a špinění hrdiny, od čehož se automaticky odvíjelo paušální lhaní: Dyt' takoví byli a jsou všichni komunisti. Tento princip kopání se osvědčil a jede se podle něj dál. K ovládnutí politické scény je důležité diskvalifikovat protivníka. Znemožnit ho.

Že to funguje obecně, je patrné z kopání do srbského národa. Byl vybrán za oběť válečného masakru na Balkáně a v mediální mašinérii se pasoval na zločinecký národ. Stačily k tomu polopravdy, dezinformace a lži. Na takto očerněný národ je posléze dovoleno beztrestně házet bomby a rakety, zakázané křídlaté bomby i bomby s ochuzeným uranem podle amerického návodu takový národ nic jiného nezaslouží.

Stále si také kladu otázku, proč se v tzv. svobodné mediální branži nenašel nikdo natolik čestný a svobodný, aby si dal práci a hledal, kde se tehdy pár dní po listopadovém převratu vzal v našich médiích onen zlověstný blábol o Fučíkovi, a nikdo necítí špetku novinářské poctivosti, aby se konečně přiznalo, že bez jakýchkoli zábran byla puštěna do oběhu špinavá dezinformace. Proč se nenašel (nebo se nehledal) konečně způsob, jak na počest dvacátého výročí vyjádřit za toto štvání omluvu a nastolit cestu práva k nápravě poničené hodnoty, jakou je čest hrdiny, jenž zaplatil svým životem za boj za svobodu? Nikdo se zatím nenašel, kdo by poukázal na to, že Fučík byl neprávem vykopnut z veřejného života, a tudíž by se mu mělo přiznat náležející zasloužené místo v galerii bojovníků proti fašismu.

Tento postoj k Fučíkovi (ale i k řadě dalších hrdinů boje za národní svobodu) mi připomíná zoufalou snahu falzifikátorů historie, aby v rámci svého vlivu společnost drželi v ideologickém skanzenu. Takový je princip tohoto kopání. Byl mu nasazen univerzální mandát: Platí vylhané. Žádné omluvy!

Optimismus však říká: Nic není věčné!

Ukrajina po presidentských volbách – pád „oranžové revoluce“.

Vítěz presidentských voleb v prvním kole na Ukrajině Viktor Janukovič po vyhlášení výsledků voleb podle ruských médií prohlásil:

Na Ukrajině skončila „oranžová revoluce“. Doslova Янукович prohlásil: "Мы пережили этот оранжевый кошмар", čili „Přežili jsme tuto oranžovou noční můru (hrůzu)“.

„Ukrajina nikdy nevstoupí do NATO ani do žádného jiného vojenského bloku“

Bude rozvíjet dobré vztahy nejen s Ruskem, ale také s Evropskou unií.

Rovněž varoval, že jeho zastánci nedovolí žádnému kandidátovi, aby „ukradl presidentskou volbu“ jako se stalo v roce 2004, kdy vítězství Janukovičovo v tehdejších volbách byl zvráceno pod nátlakem opozice o údajném zfalšování volebních výsledků.

„Nedopustíme žádný podobný scénář, prohlásil Janukovič novinářům v průběhu své návštěvy ve východní Ukrajině hned po volbách 18. února 2010. „Jestliže kdokoliv si dělá naději na to, zklameme ho.“ Na svém poslední předvolební řeči rovněž řekl: „Spolu s vámi voliči jsme trpěli pod „oranžovou děsivou mýrou. Nechť je tato „mýra“ zapsána do našich černých stránek historie.“

Kam spěje Ukrajina po volbách?

Všichni „praví světoobčané a Evropané“ se děsí, když se mají hlásit ke svému národu, lidu, obci, ke svému kraji. A ti všichni tíhnout s nevídanou láskou ke světoobčanství, k Evropanství a kdo s nimi nejde, je, proti nim, není světoobčan, není Evropan a tudíž je barbar z Východu. Takto nám servírují své

evropanské vlastenectví mnozí, i tzv. „levicově“ naladěni žurnalisté a pisálkové. Proto, kdo nejde s „civilizovanou“ Evropou, není hoden ani pozdravu „dobrý den“.

Do včerejška se „světoobčané“ hrnuli do Evropy se svými bandity Bandery, Petljuri, bělogvardějci, Kolčaky, rozvraceči sovětského Ruska, kteří mají na svědomí statisíce obětí na Ukrajině, v Haliči či v Podkarpatské Rusi. S nimi vykročil do Evropy i býv. ukrajinský prezident Juščenko, i Timošenková a další velkobankéři, politici, podnikatelé – kapitalisté, kteří za své zlodějny návrat ke zruďnému kapitalismu hledali v Evropě ochranu a kapitalistickou prosperitu.

Mnozí věří(me), že vítězství Viktora Janukoviče v presidentských volbách v neděli 7. února 2007, přinese mnohé změny v této - v posledních letech tak „tajemné“ zemi, jež se stala hříčkou dobrodruhů a surového kapitalismu. V zemi, kde se bourala skutečná minulost a místo ní se vytvářela nová na základech Petljurovců, Kolčakovců, Banderovců a i ze starší rusko-ukrajinské historie převzatých postav, které se měly stát v impériu Juščenka, Timošenkové a bývalých kolaborantů s německými nacisty hlavním pilířem ukrajinských národních dějin a „světlymi zítřky“ této země v náručí NATO – a hlavně proti Rusku. Mnoho toho nevíme o skutečném řádění novodobého kapitalismu za posledních 20 let na Ukrajině – často se však setkáváme s dobrými a pracovitými obyvateli Ukrajiny na každém českém, moravském či slezském městě, kterak pracují sedm dní v týdnu, aby si vydělali na sebe i pro své rodiny a příbuzné na Ukrajině. A dobře víme, že žijí a „rádi“ pracují ve velmi těžkých podmínkách za situace, kdy dostávají v porovnání s domácími pracujícími velmi nízké mzdy. Do světa za prostým výdělkem je vyhnal kapitalistický víchř kapitalistických budovatelů typu Juščenka, Timošenkové a mnohých dalších, kteří jim rok co rok dvacet let jim slibovali, že nastanou pro ně vbrzku světlé a šťastné zítřky...

A jak to bude za nového presidenta Viktora Janukoviče? Nový prezident rozhodně nehodlá zlikvidovat kapitalismu, vykořisťování, prostituci, nezaměstnanost a další neduhy kapitalismu. Jeho hlavním úkolem bude zbavit se nemorální závislosti Ukrajiny na západní Evropě, na dosud vybudovaných svazcích s vojenským a agresivním paktem NATO: Věříme, že se Ukrajina opět těsně sblíží se skutečně bratrským Ruskem a že skončí „žabomyší“ ukrajinsko-ruská válka, která tak dobře lahodila severoamerickým, natoistickým, havlovským, štetinovským uším a tužbám. Všichni zdejší Mejstřici, Štetinové, Havlové a celé davy jim podobných se doslova těšili z dosavadního rozkladu ukrajinsko-ruských vztahů a již viděli na hranicích Ukrajiny s Ruskem mocné základny NATO proti Rusku....

Zatím výsledky presidentských voleb přes veškerou mocnou kampaň ukrajinských natoistických Evropanů daly presidentské žezlo do ruky Viktoru Janukovičovi. Bude to on, který odmítne cizí základny,

NATO a posluhující roli Ukrajiny směrem k evropské „západní civilizaci?“. Doufejme, že Ukrajina najde své čestné místo v Evropě i ve světě a i své místo ve své čestné minulosti bez Banderů, Kolačků, Petljurů...

Výsledky presidentských voleb na Ukrajině:

Titulky z ruských a ukrajinských médií

Президентом Украины стал Янукович

Российские депутаты: Тимошенко организовывала массовые фальсификации во Львовской области

Консультант Ющенко: Янукович выиграл выборы, но не победил

ЦИК обработал 99% бюллетеней: Янукович – 48.69%, Тимошенко – 45.73%

Янукович собрал многотысячную массовку под зданием ЦИК Украины

На выборах президента Украины подсчитаны 99,2% бюллетеней, отрыв Януковича превысил 3%

Западные СМИ: Янукович победил честно

The Times: "Тимошенко ничего не добьется в суде"

Тимошенко уже не догнать Януковича

Разрыв между кандидатами более 3%

"Оранжевая революция" на Украине не провалилась

Президентом Украины Януковича сделал Ющенко ...

А jak přijaly deníky psané česky Janukovičovo vítězství? Citujme jich několik:

КОМЕНТАŘ: Ukrajinské volby mají vítěze už teď. Je jím Rusko (iDnes neboli Mladá fronta Dnes)

Online: Ukrajina se nerozpadne, ale pootočí se k Rusku (Aktuálně.cz.)

Ukrajinu povede Viktor Janukovyč. Volby byly čestné, řekli pozorovatelé

Znovuzrozený Vietnam

(II. část)

RNDr. Marta Bayerová, senátorka za KSČM

vážení čtenáři, ve svém prvním článku jsem si vás dovolila informovat o Vietnamu jako velmi rychle rozvíjející se zemi.

V dnešním příspěvku bych se s vámi chtěla podělit o své osobní dojmy ze senátní návštěvy VSR.

Po třináct hodin dlouhém letu jsme celí zlámaní vystoupili na letišti v Hanoji. Přivítat nás přišel český velvyslanec ve Vietnamu pan Michal Král s tajemníkem českého zastupitelského úřadu panem Janem Husákem.

Jejich radost, že slyší po dlouhé době češtinu byla určitě nefalšovaná. Vzhledem ke vzdálenosti se domů do vlasti naši představitelé dostávají na týden jednou do roka.

Přímo z letiště jsme (bez jakékoli osobní hygieny či převlečení) odjeli autobusem do jeskyní Thien Cung a Dau Go. Jsou to přírodní i kulturní objekty Vietnamu. Bez fotografií se těžko jejich přírodní krása dá popsat. Přímo do jeskyní jsme museli jet na lodi, těch vyplouvala celá flotila, pod rudou vlajkou a zlatou hvězdou – státním znakem Vietnamu. Připadala jsem si, jak při natáčení nějakého filmu o historických lodních bitvách. A tady na moři jsem zažila první zvláštní situaci, kdy k lodi na maličkých a vratkých loďkách připlouvali mladí lidé, zřejmě rodiny a jejich malé děti, ťukali na okna lodí a nabízeli ovoce a ryby k prodeji.

S touto realitou jsem se setkávala později při celém pobytu. Od malých dětí až po dospělé vám stále něco nabízejí, jsou dost dobří obchodníci a my na tento způsob obchodování nejsme zvyklí. Máme jinou mentalitu a zvyky. Známe sice vietnamské obchodníky a prodavače, ale jejich chování u nás a ve Vietnamu je velmi rozdílné. 100 000 dongů (což je jejich měna) představuje našich 100 korun, což v současném kurzu představovalo asi 5,5 dolaru. Bylo nám řečeno, že někteří občané si vydělají denně pouze 1 dolar. To jim stačí na celodenní jídlo a něco málo navíc.

Nutno podotknout, že Vietnamci jsou velmi, velmi skromní lidé. Zajímavé je, že si nejsou zvyklí vařit doma, proto najdete velké množství jídelen a stánků s jídlem přímo na ulici. Jejich tradičním (mnohdy celodenním) jídlem je hovězí nebo kuřecí polévka se spoustou skoro syrové zeleniny, mořských plodů a nudlí, kterou jedí pomocí hůlek. Hustý obsah vyberou a tekutý vypijí. Dovedete si představit, jak jsme byli „ubryndaní“ po takovém obědě?! Zelenina a ovoce, které sice známe, ale které ve svém domově chutná úplně jinak než dovezené k nám, je denně na talíři. Stejně jako nejrůznější plody moře.

Zcela v šoku jsem byla z jejich osobní dopravy. Tisíce lidí jezdí na malých motocyklech, skútrech a kolech. Představte si moped a na něm sedí malé dítě, za ním řidič(ka), další dítě a za ním opět dospělý člověk. Vietnamci jsou malého vzrůstu, drobní, proto se tam opravdu vejdou. Na přečpaných silnicích i chodnicích jezdí dost vysoký počet i luxusních automobilů. V podstatě neexistují žádná dopravní pravidla, je nařízeno při předjíždění troubit a hlasité zvuky klaksonů vám rvou uši po 24 hodin. Zajímavé je, že přes všeobecný chaos nenastávají nějaké velké hromadné havárie. Jezdci jsou jak účastníci závodního peletonu, ale na nás se usmívali, mávali nám. Obdivovali jsme „umělce“, kteří vezli na kolech náklad i třikrát převyšující jejich výšku. Někdy jsem si říkala, čím vlastně řídí, když v obou rukou drží další kola a různé věci. Rychlost na jejich dálnici je kolem 20 km za hodinu, protože hustota provozu je neuvěřitelná (na dálnici může jakékoliv vozidlo).

Na svá dvoukolová vozidla jsou velmi pyšní a v podstatě na nich žijí. Páry sedící a líbající se na sedadle lemují večer parky a náměstí, jejich majitelé si na nich čtou jak na gauči.

Velký sociální a kulturní rozdíl je mezi venkovem a městy. Například v HCM City (Sajgon) žije 11 milionů obyvatel. Města jsou na úrovni západních metropolí a na venkově se žije nesrovnatelně hůř. Malá rýžová políčka, půda se obhospodařuje ještě velmi často pluhem a zvířecím potahem. Žije se před domy, na zemi se suší rýže, obilí a plody.

Při styku s obyvateli máte pocit, že jste neustále obklopeni dětmi. Přes 50% národa je do 25 let. Jsou to mladí a krásní (zvláště ženy) lidé, plní odhodlání a elánu, ale v chování velice uctívají a přátelští. Na prvním místě v životních hodnotách je u nich vzdělání. Sebe chudší rodina věnuje vše pro vzdělání svých dětí. Velký zájem mají právě o studium v ČR. Problémem je jazyk. Pro nás je vietnamština velmi těžká a pro ně čeština též. Skoro všichni mluví anglicky (úroveň se sice diametrálně liší od naší angličtiny), dost lidí zvláště na jihu mluví rusky, setkala jsem se i s němčinou. Jedním z našich úkolů proto bylo uzavření dohody o možnosti výuky jazyka a následného studia na českých univerzitách pro vietnamské studenty. Což se podařilo. Navštívili jsme proto univerzitu v Quang Binh. Jako bývalá profesorka jsem měla pocit, že jsem na základní škole, studenti nevypadali věkově ani jako středoškoláci. Jejich přijetí bylo tak srdečné, že i někteří naši otrlí podnikatelští kolegové museli utírat slzy.

Všichni studenti a vyučující stáli před budovou a mávali nám českými a vietnamskými praporky. Připadala jsem si jak na oslavě 1. máje. Zasadili jsme společně strom přátelství a dlouho si pak povídali se studenty. Docela mi bylo líto, že se s takovou touhou po vzdělání a přístupem ke studiu nesetkáváme u našich studentů.

Vážení čtenáři, poslání naší první oficiální české vládní delegace spočívalo ještě i v dalších rezortech a o nich Vám napíšu v příštím čísle novin. Děkuji těm, kteří si moje články o Vietnamu, čtete za pozornost a musím se Vám přiznat, že po mé návštěvě této země mám k našim vietnamským spoluobčanům trochu jiný vztah a přístup. V mnohém bychom si z nich mohli vzít poučení.

O dnešním ponižujícím „umění“

Umělci všeho umění, a zvláště pak bývalí divadelní, filmoví a televizní herci, kteří jsou nejvíce na dohledu, se po listopadu 1989 ocitli v otřesné pozici. Drtivá většina z nich se podle kapitalistické morálky - zejména na televizních obrazovkách prodává a kupuje. A chovají se tak, jako bychom si představili učitele a učitelky, kteří provádějí ve svých třídách striptýz čili svlékání před svými žáky a žákyněmi, aby se jim zalíbili. Ze zbytků bývalých herců se stali baviči, obyčejní hospodští povaleči, alkoholici, drogově závislí a otroci svých podnikatelů.

Mýlí se ti z nich, kteří se domnívají, že rozhlasoví, televizní i divadelní diváci si jejich stavů a instrumentů nevšimnou. Další z nich se dali na podnikání – zejména v reklamě a účastní se nedůstojných a zcela eticky a profesionálně deklasujících seancí a situací, propagujících zubní pastu či podezřelé léky a léčení za tučný peníz. Vidíme je na obrazovce a žasneme, až jak hluboko klesne lidská duše a lidská touha po penězích! Nejsou to však jenom oni, kteří se honí za mamonem. Patří k nim téměř drtivá většina tzv. žurnalistů čili vykládačů dnešní kapitalistické morálky, kteří se živí přežvýkáváním své momentální víry v novinách, časopisech, hlavně, že na tom trhnou (odtud prosím je také tržní hospodářství – od slova trhnout). Patří k nim i zbytky bývalých spisovatelů, vůbec nepatří k nim básníci, neboť by se v této společnosti neuživili ani jako polykači nožů. Patří k nim i „moderní“ umělci druhu Davida Černého, kteří veřejně a s nadutou hrdostí opovrhují ostatními národy a jejich kulturami... O žurnalistech nemluvě vůbec, neboť ti se v drtivé většině propadli hluboko do kanálů.

Div divoucích, i mezi skutečnými umělci tu i onde se řídce najde také nějaký velikán, který se té kanalisační kultuře vzepře i s rizikem, že půjde proti proudu, že si nevydělá na svůj přiměřen-

ný chléb a přiměřené živobytí, neboť „demokratické masově sdělovací prostředky“, kde se točí stamiliardy kapitalistických korun, na ně zanevrou a nedají jim šanci k tomu, aby mohli projevit svou slušnost a své umělecké nadání. Občane však vědomě či v podvědomí všechny tyto „kapitalistické zápachy“ a produkty vidí, slyší, cítí a chápou. Proto s úžasem narazí na někoho slušného, který není součástí dnešní „umělecké a propagandistické avantgardy“ a odmítne se nechat zapráhnout před ztrouchnivělou károu dnešní doby... Za dnešní kapitalistické peníze se koupí všechno. I lidská důstojnost.

Těm, kteří odmítají dnešní demoralizaci společnosti patří nejvyšší ocenění obrovské masy obyčejných lidí, kteří hledají v dnešních rozbouřených proudech nějaký klidný brod. A v duchu jim udělují skutečný titul „národních umělců“. (Cis)

Umělci, kteří neztratili svou důstojnost:

*Citujeme: **Luděk Munzar a Jana Hlaváčová:***

Stárnout v téhle společnosti je hodně těžké

Dana Braunová, [Právo](http://www.novinky.cz/zena/styl/187994-ludek-munzar-a-jana-hlavacova-starnout-v-tehle-spolecnosti-je-hodne-tezke.html) <http://www.novinky.cz/zena/styl/187994-ludek-munzar-a-jana-hlavacova-starnout-v-tehle-spolecnosti-je-hodne-tezke.html>

Herecké legendy i morální autority. Tak se dají charakterizovat manželé Jana Hlaváčová a Luděk Munzar. Divákům přinášeli radost v mnoha nezapomenutelných rolích a zároveň nikdy neslevili ze svých morálních zásad. Ať už tím, že v roce 1977 nepodepsali Antichartu, nebo když po roce 1990 odešli z Národního divadla, protože nesouhlasili se směrem, kudy se ubírala činohra.

Společně jdou životem více než čtyři desetiletí, vychovali dvě dcery a teď se těší ze sedmileté vnučky Aničky, která s nimi spolu se svou maminkou Bárou Munzarovou žije pod společnou střechou.

Hudba je stále velkým koníčkem Ludka Munzara (76). „Hrál jsem na housle a trubil jsem na fanfárku. Na sokolském sletu po válce jsem byl krajským trubačem,“ chlubí se. Teď v důchodu je pravidelným návštěvníkem koncertů v pražském Rudolfinu. „Po celý život jsem skoro každý večer hrál. V Národním jsem měl třeba 33 představení v měsíci. Takže si teď dopřávám koncerty a doháním hudební resty.“ K jeho favoritům patří Dvořák, Smetana, Janáček, Mahler, Martinů, Bruckner. Jana Hlaváčová (71) souhlasně přikyvuje: „Ještě bych přidala Bernsteina. V jeho hudbě je úžasná energie.“

Profesorka a její režisér

Sama na koncerty čas nemá, protože v současné době točí televizní seriál Dokonalý svět, hraje v Divadle na Vinohradech a navíc je řádnou profesorkou na DAMU.

„Studenti mého ročníku mi dělají radost,“ konstatuje. „Jsme spolu už třetí rok, jsou to fajn talentovaní lidé, rovní a pracovití. Je mi mezi nimi dobře, dodávají mi energii. Vycházím z toho, že mají předpoklady k herectví a já je jen naviguji, aby nedělali zbytečné chyby, a snažím se jim

předat to, co každý herec jinak léta klopotně objevuje.“

„V tom Janu obdivuji, já bych učit neuměl. Ani nevím, jak bych to dělal. Jak říkal Bernard Shaw: Když něco umíš, tak to dělej, když to neumíš, tak to uč. Moje žena je samozřejmě výjimka,“ dodává Luděk Munzar diplomaticky. „Navíc už svoji profesi léta nedělám.“

Na otázku, zda dovede spočítat, kolikrát za ním za posledních 19 let někdo přišel a ptal se, proč už nechce hrát divadlo, mávne rukou: „To víte, že chodili... Jenže každý má přidělené určité kvantum sil. A já se v životě neflákal. Ono to ani pod takovými režiséry jako Alfréd Radok, Otomar Krejča, Jaromír Pleskot nebo Mirek Macháček nešlo. Na konci života jsem přišel na pár maličkostí, jak se to má dělat, ale zase nebyly příležitosti.“

Za komunistů jsem neleštil kliky, teď je nebudu leštit tuplem. Navíc by se mi nechtělo vylézt na jevišti na štafle, dát si na hlavu kbelík, místo mluvení kukat a říkat tomu alternativní divadlo.“

Nastupující hereckou generaci příliš nesleduje. „Je tam spousta nových tváří, u kterých nepoznám, kdo je herec a kdo neherec. Musím se vždycky smát, když nějaká dívenka odehraje jednu roli a už z ní je celebrita, která ve všech časopisech udílí moudra,“ směje se. „Jenže mluvíte s důchodcem, který léta nestál na jevišti a už nikdy stát nebude. Co si myslí profesorka Hlaváčková je důležité, u mě to je něco jiného.“

Paní profesorce je však občas líto, do jakého světa své studenty vypustí. „Dokonce jsem před časem přestala učit, protože jsem si říkala, že nechci rozmnožovat nešťastné lidi. Vybudují si nějaký vkus, názor na divadlo, respekt ke kvalitním autorům, který se projevuje tak, že se k nim nemusí vymýšlet nějaké zhůvěřilosti, a pak přijdou do divadla, kde je to třeba všechno jinak.“

Manželovi tehdy před 19 lety rozhodnutí skončit s divadlem nerozmlouvala. „Přemluvit někoho, aby dělal něco, co už dělat nechce, nejde. Bylo mi to jen strašně líto. Bolí mě to dodnes,“ přiznává.

„Využili jsem ho ale jiným způsobem: požádali jsme ho s Petrem Kostkou a Jardou Satoranským, aby nás režíroval v moc pěkné komedii Smíšené pocity. Velmi dobře se nám pracovalo, i když umí být hodně náročný. Hráli jsme tohle zájezdové představení už 270krát a pořád nás to baví.“

Luděk Munzar: „Trápí mne znehodnocení lidských vztahů, vulgárnost, arogance a plytkost,“

Národní není sklepní divadlo

Ke svému odchodu z Národního divadla se nechtějí příliš vracet. „Nechtěl jsem hrát divadlo s lidmi, kteří tam přišli, protože jejich názory byly diametrálně jiné než moje,“ říká laconicky Luděk Munzar. „Můj vztah k Národnímu divadlu byl obrozenecký, národovecký a oni tam začali hrát jako v malém sklepním divadle. Národní divadlo není jen ta budova, to je součást našeho kulturního dědictví. Jestli někdo tu tradici ironizuje a posmívá se jí, tak se

posmívá svým předkům.“

Nevracejí se tam už ani jako diváci. „Naposledy jsme tam byli na Drahomíře a bylo nám smutno. Odehrává se to v době knížete Václava a čeští páni na sobě měli sokolské kroje a popíjeli budvar. Poprvé v životě jsme odešli o přestávce,“ vzpomíná Jana Hlaváčová.

„Nevadí mi, jsou-li Romeo a Julie v džínsech, když se hraje téma, které autor zamýšlel. To není v tom, že bychom byli staromilci, ale to představení musí mít logiku. Nejen křečovitou snahu být zajímavý a jiný za každou cenu.“

V Národním divadle oba strávili svá nejlepší herecká léta - Luděk Munzar tam hrál 33 let, Jana Hlaváčová 25 - a vytvořili tam mnoho nezapomenutelných rolí.

Luděk Munzar rád vzpomíná na roli Merkucia v Shakespearově Romeovi a Julii z roku 1963 v režii Otomara Krejči. Po této roli si prý poprvé uvědomil, že ho lidé znají.

„Jednou pozdě v noci jsem šel po Národní třídě a proti mně se blížila skupina výrostků. Začali se kolem mě srocovat a měl jsem docela strach. Najednou jeden z nich řekl: Pane Munzar, podepište se nám tady a napište tam Psí rody! To byla poslední slova umírajícího Merkucia. Ukázalo se, že to nejsou žádní chuligáni, ale že byli několikrát v Národním na tom Krejčově představení.“

V roli Merkucia zaujal i svou budoucí ženu. „To ale zdaleka ještě nebyl můj manžel. Pak se mi líbil jako Trofimov v Čechovově Višňovém sadu a v titulní roli Brechtova Zadržitelném vzestupu Artura Uie. To byla na svou dobu velmi odvážná inscenace. Taky jsem ho obdivovala jako Dona Juana, celý v černém, chlap jako břitva,“ připomíná jeho roli z roku 1968.

Jana Hlaváčová

„Po představení si vzal montérky, vlezl do otřískaného trabanta a vezl něco na stavbu,“ přidává vzpomínku na budování rodinného domku.

V jakých rolích se líbila svému manželovi? „Na co sáhla, to jí šlo,“ říká galantně Luděk Munzar. „Vynikající byla ve Věci Makropulos, jako Hippodamie... Ne nadarmo se o ní mluvilo jako o první dámě českého divadla. To jsem byl pyšný.“

Národní divadlo má pro oba ještě jeden osobní význam: před padesáti lety se tam seznámili. „Ano, při zkouškách Topolova dramatu Jejich den, kam jsme s Milenou Dvorskou jako studentky chodily, kdyby bylo potřeba za někoho zaskočit,“ potvrzuje Jana Hlaváčová.

„Luděk hrál s Marií Tomášovou ústřední dvojici. Hrozně se mi líbilo, jak se Luděk vlídně choval k Marii Tomášové, která měla pocit, že jí to nejde, a několikrát se rozplakala. Říkala jsem si, že takového bych chtěla mít bráchu. Vnímavého, laskavého...“

A jaký dojem udělala o pět let mladší adeptka herectví na něho? „Já viděl jen ty velké oči, černou kudrnatou hlavu a krásné rty. Trochu jsem se zdráhal, byl jsem v té době ženatý a jak mi bylo líto, že jsem ženatý! Pak s námi život udělal trojitý kopaný výkrut, což je v letecké akrobacii hodně složitá figura, při které se většinou usne. A když jsem se probudil,

tak jsem ji měl vedle sebe a už jsem ji nechtěl pustit. Jsme spolu od roku 1965,“ říká láskyplně Luděk Munzar.

Jana Hlaváčová nastoupila po studiu na DAMU do angažmá v Divadle J. K. Tyla v Plzni, provdala se tam za kolegu Jiřího Michného a narodila se jim holčička. Když byly dceři Terezce dva roky, manžel zemřel na roztroušenou sklerózu. I Luďka Munzara potkala velká životní rána: jeho první manželka emigrovala i s dcerkou do Německa. Trvalo dlouho, než se z toho vzpamatoval.

Adrenalin ve vzduchu i za volantem

I přes dlouholeté harmonické soužití se necítí na to, aby dávali recept na dobré manželství: „U nás to byl vztah, který vyšel z přátelství. Oba jsme na počátku prošli velkými životními otřesy, takže nad nějakými hloupostmi, kvůli kterým by se jiní do krve hádali, jsme mávli rukou,“ říká Jana Hlaváčová.

Partnery byli i v televizním seriálu Místo v životě (2006).

„Když se mi nakupila práce, tak Luďek nakupoval, vařil, dělal s holkami úkoly. Byla to pro nás samozřejmost. Ale nejdůležitější pro mě vždycky bylo, že to je nejen chytrý chlap, ale chlap, který nikdy neslevil ze svých mravních zásad.“

„Která ženská by vydržela všechny ty kraviny, které jsem v životě dělal!“ říká uznale Luďek Munzar. „Nikdy mi nic nezakazovala. A nebylo to pro ni jednoduché, když jsem ráno odcházel na letiště a nevěděla, zda se večer vrátím. Slíbil jsem sice, že nebudu dělat akrobacii, ale to je, jako bych jezdil na koloběžce. To samé při automobilových závodech. Jana byla tehdy u toho, když jsem na Nürburgringu 200 metrů před cílem cvrknul o mantinel a vletěl do písku.“

A jaké pocity má nyní zkušený automobilový závodník na našich silnicích? „Hrozné. To, jak to vypadá na silnicích, vypovídá o stavu společnosti. Když se na silnici setkám se slušným řidičem, tak mě to udivuje. Při závodech jsme se všichni znali, věděli jsme, jaký kdo má motor, jak jezdí, teď vůbec nevíte, kdo za tím sedí a v jakém stavu, co od něho můžete čekat. Jezdí se čím dál hůř, protože jsou stále silnější auta a hlavně mladí lidé si za volantem vybíjejí svou naštvanost.“

Jana Hlaváčová přes všechn strach, který zažívala, svému muži závodní adrenalin přála: „Naše povolání bývá dost ponižující, musíte poslouchat kdekoho, a když to nedopadne dobře, tak tu ostudu nese herec. Chápala jsem, že si jako chlap potřebuje rozšířit obzor a dělat něco chlapeckého. Navíc se přitom pohyboval ve společenství úžasných lidí, kde nikdy nešlo o peníze, kde si všichni pomáhali a drželi při sobě. Jak kolem aut, tak na letišti.“

Bulvarizace prorůstá do života

Mívají vůbec nějaké rozpory? „Jediný rozpor, který spolu máme, je, když Jana komentuje zprávy, ještě než se stačím dozvědět, co ti politici zase vymysleli,“ směje se Luďek Munzar.

„Mě zvedá ze židle, že ti pánové vůbec nemají tušení, jak žijí obyčejní lidé. Navíc mezi nimi člověk horko těžko hledá někoho, koho by si mohl vážit. Mladí nemají žádné vzory, kdo by se divil tomu morálnímu marasmu, ve kterém se nacházíme? A ten zbytek slušných lidí poplve a pošpiní bulvár. Snad proto, aby nikdo nevybočoval. Aby v tom byli úplně všichni,“ zlobí se Jana Hlaváčová.

„Mě trápí znehodnocení lidských vztahů, vulgárnost, arogance a plytkost,“ připojuje se Luďek Munzar. „Když vidím, jak na novinových stáncích leží metry neuvěřitelných pitomin a výmyslů. A nemůžete se bránit. Když je zažalujete, tak mají materiál na další lži. Podle ústavních soudců prý každý ví, že v bulváru jsou lži. Chtěl bych je vidět, kdyby o některém z nich v bulváru třeba napsali, že je pedofil.“

Když vedu vnučku Aničku do školy, vyfotografují nás a druhý den to vyjde s nějakou na-prostou lží. Pak nás lidé litují a říkají, že to je hrozné, co se píše. Je to hrozné, ale ještě horší je, že to čtou a zabývají se tím. Tahle bulvarizace a zloba prorůstá do veškerého života.“

Jana Hlaváčová média úplně neztrácuje. „I mezi novináři je dost slušných erudovaných lidí, jenomže tiskoviny dnes většinou patří cizím společnostem, kterým jde jenom o zisk. Proto kupujeme Právo, což jsou snad poslední české noviny a kde sloupky panů Hanáka, Fraňka, Mitrofanovova a Hekrdly mají úroveň,“ chválí naše kolegy.

I přes pesimistický pohled na současnou společnost má Luděk Munzar důvod k radosti. „Z vnučky Andulky a ze své hodné ženy,“ upřesňuje. „Víc si ani nepřeji. Jen aby mi to ještě chvíli chodilo. Stárnout v téhle společnosti slušně a důstojně je totiž hodně těžké.“

Svět současných „médií“ rovná se světu lži a klamu.

Seriály (v televizi) se uvádějí proto, aby zaplnily prostor mezi jednotlivými reklamami. (Luděk Munzar – budiž pochválen za toto výstižné vyjádření).

Citujeme ze zahraničních pramenů:

Válka USA v Iráku a Afghánistánu...

Válka a v Afghánistánu a Iráku, která trvá již 8 let, stojí USA 377 miliónů dolarů denně. Druhá světová válka stála 622 miliónů (dnešních) dolarů denně, ale trvala jen 6 let. Zločiny USA, ale také ostatních zemí NATO, zúčastněných v těchto zemích při fyzické likvidaci tisíců bezbranných obyvatel, vyvolávají nenávist Iráčanů a Afghánců proti americko-natoistickým okupantům a podbírají i samotní okupační Karzajův režim. Na západě pak stoupá vlna odporu proti válce v těchto zemích a obyvatelé žádají stažení vojsk z Afghánistánu... (Ethnos 24.1.2007).

Proč USA vtrhly do Iráku?

Protože je tam „černé zlato“ a-téměř zadarmo!

По словам академика, себестоимость нефти в Иране и Ираке составляет \$1 за баррель, в России - \$12 долларов. В Казахстане, по оценке Н. Надирова, ее себестоимость составляет около \$15 долларов, информируют СМИ.

today.kz 10.01.2010,

<http://iraqwar.mirror-world.ru/article/214947>

Podle prohlášení vicepresidenta Národní technické (inženýrské) akademie Kazachstánu akademika Nadir Nadirova ropa před 50 lety proudila na povrch země vlastním tlakem. Proto cena její těžby byla nízká. Dnes ropa leží v hloubce 5-6 km, přičemž je hustší. K tomu, aby byla čerpána, je třeba používat vodu, vzduch. Proto cena těžby roste. **V současné době skutečné vlastní náklady na těžbu jednoho barelu ropy v Iránu a v Iráku činí 1 US dolaru, v Rusku 12 dolarů, v Kazachstánu kolem 15 dolarů.**

Více jak 35 miliónů Američanů bude dostávat potraviny na základě talónů („žebračenek“)

Nezaměstnanost a chudoba v USA rostou

Безработица и нищета в США стремительно растут

kp.ru 09.01.2010

<http://www.kp.ru/online/news/598465/>

V USA se zavádí talóny na výběr potravin pro ty, které se obzvláště dotkla dnešní těžká doba v důsledku ekonomické krize.

Jednou za měsíc rodiny, nacházející se pod hranici bídy potřebující potravinovou pomoc, budou dostávat talony, kterými budou moci platit za jídlo nebo dostávat krabici s potravinovými produkty v obchodech. V seznamu nejnutnějších potravin se nachází 19 druhů, mj. chleba, kroupy, konzervy, zelenina aj. S talony není možné koupit cigarety a alkohol.

Podle údajů amerického ministerstva zemědělství přednostní pomoc v současné době dostává více jak 35 miliónů lidí, což je více jak 10% populace země, přičemž s růstem nezaměstnanosti počet potřebných dostávat zdarma potravinovou pomoc prostřednictvím talonů se zvětšuje.

<http://iraqwar.mirror-world.ru/article/214902>

Zemětřesení na Haiti

Nešťastná země Haiti - nová kolonie USA?

Slyšeli jsme a čteme o obrovském neštěstí na Haiti - o zemětřesení, které zanechalo za sebou 200 až 300 tisíc obětí obyvatel jedné z nejchudších zemí na světě. Na 150.000 lidí zahynulo, podle haitské ministryně informací jen v hlavním městě a jeho předměstích. Mluvíme o jedné z nejchudších zemí, která leží těsně před branami „nejbohatší“ země na světě – před USA. Proč ty paradoxy? USA v minulosti udělaly z této desetimiliónové země černochů a míšenců arénu svých nezřízených zájmů. Každá pokroková vláda byla s přispěním USA násilně zlikvidována a nastoleny vlády oddané Severoameričanům.

Co říká po této katastrofě legendární Fidél Castro?

„V článku publikovaném v kubánských denících pod titulkem „Lekce z Haiti“ se mj. píše: „Dozrál čas najít realistická a skutečná řešení pro tento náš bratrský lid“, který bojuje s nejkrajnější bídou. Dále píše „Haiti je ostudou naší doby, světa, kde vykořisťování a loupeže vládou ve většině planety Země“. Rovněž připomněl, že v Haiti již dva roky pracuje humanitárně asi 400 Kubánců – většinou lékařů a zdravotního personálu. (www.kathimerini.gr με πληροφορίες από ΑΠΕ-ΜΠΕ).

Podle posledních zpráv však vyplývá také další skrytá a šokující skutečnost: USA tam vyslali přes patnáct tisíc po zuby ozbrojených amerických vojáků. Potravinová a jiná humanitární pomoc je až na posledním místě. Dokonce desítky letadel s lékařskou a potravinovou pomocí bylo americkou soldateskou odmítnuto přistávat na letišti v hlavním městě. Stěžují si na to „Lékaři bez hranic“ i jednotlivé státy, které tam okamžitě posílali po stovkách tun léky, vybavení nemocni, potraviny apod., aby pomohli tragedií haitského lidu „bez hranic“. Vojáci USA zpravidla letadla s pomocí odmítala bez zdůvodnění dovolit přistávat na letišti hlavního města Haiti. Namítky, že letiště z technických důvodů nemohlo dovolit, aby přistávala letadla – nota bene deset dní po zemětřesení a přítomností vojáků USA, jejichž letadla na tomto letišti přistávala po desítkách, jsou naprosto liché. Proto mnozí mají podezření, že USA vojenským obsazením Haiti po zemětřesení vytvářejí „precedens“ čili důvod k okupaci další suverénní země a k vytvoření další své kolonie...

Kuba pomáhá Haiti

Na Latinskoamerické lékařské fakultě v Havaně studuje v současné době zdarma na 9000 studentů z 50 zemí. Po zemětřesení v Haiti 19.1.2010 odletělo do vlasti 70 haitských studentů,

dokončujících poslední rok, na pomoc svým krajanům, postiženým zemětřesením. Kuba patří k zemím, které do Haiti neposílají na pomoc vojáky, ale lidskou a materiální pomoc. V současné době pomáhá v této nešťastné zemi přes 400 kubánských lékařů a zdravotní personál. Vydatnou pomoc posílá ve formě materiální (vybavení nemocnic, léky atd.). Kuba rozhodla v rámci pomoci uvolnit svůj vzdušný prostor pro letadla USA, přivážející pomoc Haiti.

Ze zločinců se opravdu stávají hrdinové

Banderovci na Ukrajině jako hrdinové?

Celá Východní Evropa se na sklonku druhé světové války obávala nesčetných hrdelních zločinů obrovské bandy Ukrajinců zvaných „Banderovci“. A protože jejich „příběhy“ jsou stále živé, neboť ještě žijí doboví svědci, je třeba na ně prstem ukázat. Ukázat na to, co rodí nové „politické poměry“ na Ukrajině i v pobaltských státech Litvy, Estonska, Lotyšska, co rodí „nové světlé zítřky kapitalistické“, co rodí doba, nastalá po roce 1989.

Ještě podnes mohou žít pamětníci doby, kdy ve Východní i Střední Evropě řádily zločinecké bandy zv. „banderovci“. A najednou z nich jsou věčeni jako hrdinové. I obyčejný člověk se může ptát: Jak je to možné, že z bývalých zavilých a zatvrzelých zločinců se stávají dnes hrdinové? Přečteme několik následujících řádků, abychom na to přišli:

První zpráva:

Ukrajinský prezident Viktor Juščenko udělil v pátek 22. ledna 2010 titul „Hrdina Ukrajiny“ vůdci ukrajinské povstalecké armády (UPA) Stěpanu Banderovi.

Druhá zpráva:

Ruská agentura RIA – a celá Evropa - tvrdí, že „Ozbrojenci z UPA mají na svědomí množství zločinů, mezi nimi vyvraždění víc než 200 tisíc Poláků, Čechů a Židů v západní Volyni.“ „Juščenko posmrtným vyznamenáním Bandery riskuje zhoršení vztahů s Polskem...“, zdůrazňuje se v Polsku. Pro zástupce Poláků žijících na západní Ukrajině je Banderovo jmenování ukrajinským národním hrdinou ranou... Bandera, který byl ještě před válkou odsouzen k smrti za účast na zavraždění polského ministra vnitra Bronislava Pietrackého, stal v čele banditů, kteří se podíleli na masových vraždách obyvatel SSSR, Polska i Slovenska. Zvěrstva banderovců se dají srovnat se zvěrstvy nacistů.

„Je do nebe volající krok, kdy hlava státu přijímá rozhodnutí nesměřující ke sjednocení lidu, ale naopak k jeho rozdělení“, prohlásil mluvčí moskevského patriarchátu.

Banderu prohlašují za hrdinu především Ukrajinci na západě země. Za co je ze zločince najednou vyzdvižen na hrdinu? Zabíjel, vraždil, šířil nenávist vůči všem. „Nacionalista (spíše nacist a fašista) Bandera se už před rokem 1939 podílel na útocích proti polským představitelům. Po vpádu Německa do SSSR (22. června 1941) vyhlásil samostatnou Ukrajinu, a když tento akt odmítl odvolat, byl Němci poslán do koncentračního tábora.“

Ale: „V roce 1944 byl propuštěn a spojil se s nacisty v boji proti Sovětům. Jeho fašistická ozbrojená složka (UPA) v té době brutálně vyháněla Poláky z dnešní Západní Ukrajiny a vraždila je. Bandera nakonec unikl na Západ (kam v té době nacházeli azyl mnozí fašističtí a nacističtí hrdlořezové), kde jej v roce 1959 zabil agent KGB...“

Další fakta:

„Banderovci útočili i na vojáky čsl. vojenského sboru v SSSR. Mají na svědomí životy 300 volyňských Čechů. Vraždili při dvou vpádech na Slovensko v letech 1945 a 1946 (při prvním zabili dvacet lidí).“ V letech 1946-47 se pokoušeli probít přes Slovensko na Západ,

kde pro ně čekala spása a blahobyť. Československá armáda ztratila v bojích s nimi od r. 1945 celkem 49 lidí.“

Kdysi byl natočen černobílý film „Akce B“. Slyšel jsem od některých současných „zvěstovatelů“, že šlo o propagační agitku, čímž popírají jeho historický obsah. Pravdu má však objektivní historie. Banderovci to byli skutečně fašističtí bandité, kteří hledali za všechny desetitisícové zločiny svou spásu v zemích Západní Evropy. Neboť jen tam byli plně rehabilitováni skuteční zločinci z druhé světové války – tam nalézali svůj azyl a blahobyť do konce svého života. Za sebou však nechali statisíce obětí.

Do příkladu tzv. banderovců lze dosadit další desetitisíce zločinců z nacistického Německa, fašistické Itálie, z nepotrestaných zločinců z Hellady, Španělska, Portugalska, Francie, Belgie, Holandska, kteří unikli – zcela legálně – trestům, které jim hrozili v těchto zemích. Nad statisíci masovými zločinci přivřela tehdy poválečná Evropa oči a nechala je dožít buď ve vysokých funkcích nebo jako zdánlivě osoby neexistující – žili šťastně do konce svého života. Jako mnozí banderovci, kteří jsou dnes na Ukrajině veřejně vystavováni jako hrdinové. Ale na těchto hrdinů nemůže žádný národ stavět svou historii a existenci – neboť se řadí také do jejich řad. A tak vedle známých bělogvardějských kontrarevolucionářů, bojujících proti sovětskému Rusku, jako byl Petljura, Kolčák aj., kteří byli přijati ukrajinským státem jako hrdinové, mají být Ukrajinci hrdi i na válečného zločince Banderu. Není jim co závidět.

(Z domácích i zahraničních pramenů připravil PC)

Václav Havel dostal v Kosovu vyznamenání za šíření „míru, demokracii a humanismu“!

Poslední – a doufejme už opravdu poslední – vyznamenání dostal Václav Havel od nejpodivnější a nejzločinnější vlády Evropy posledního desetiletí – od kosovských vládců, kteří se sami vyznamenali po několik let nejzvrůdnějšími vraždami a zločiny a odebíráním lidských orgánů z občanů Srbska, Cikánů apod., které jim surově odníмали za živa a pak je vraždili – tedy od těchto zločinců převzal nebo převezme český expresident vyznamenání „*Zlatou medaili Ibrahima Rugovy za mír, demokracii a humanismus*.“ Je opravdu dobře, že pronikla na veřejnosti i tato ostudná skutečnost. Nejslavnějším se V. Havel stal v letech 1999-2000, kdy NATO zaútočilo na Jugoslávskou federativní republiku, kdy natoistický masakr charakterizoval jako „**humanitárního bombardování**“ jehož výsledkem bylo mnoho tisíc jugoslávských respekt. Srbských civilistů, kteří se stali oběťmi onoho „humanitárního bombardování.“ Dalším Havlovým „hrdinským činem“ bylo bezhlavé diplomatické uznání Bývalé Jugoslávské republiky Makedonie pod názvem „Republika Makedonie“, což vyvolalo zvláště v Helladě značné pobouření, protože tímto aktem podpořil anexionistické ambice Skopijců na historickou provincii v Helladě, která již více jak 25 století nese jméno svých dávných helénských obyvatel Makedonců a která je nedílnou součástí historické oblasti Helénské republiky. Pan V. Havel po řadu let choval k Athénám odmítavý postoj (důvody jsou s největší pravděpodobností jeho soukromé). V. Havel jako prezident ČR jako jeden z prvních vůbec uznal Skopijskou republiku pod názvem „Republika Makedonie“, ač věděl, že tím narušuje suverenitu Řecka. Dnes v helénské Makedonii, na kterou si veřejně činí nárok vláda Skopje, žije na 3 miliónů Helénů – od nejstarších dob – nejméně od 7. století př.n.l. podnes, zatímco v Skopijské oblasti žije asi 1,7 miliónů obyvatel, z toho 30% Albánců a jiných národností (Cikánů apod.), kteří s helénskými Makedoňany nemají nic společného... To musel pan V. Havel vědět tak, jako musel vědět, že v Bělehradě a

v Srbsku žijí bratři Slované, kteří těsně před Mnichovem v r. 1938 vytvořili dobrovolnický sbor o 62.000 Srbů, jenž byli připraveni přijít na pomoc tehdejšímu Československu. Co však můžeme čekat od bývalého presidenta, který se omluvil Němcům za údajné „zločiny“, údajně napáchané Čechy a Slováky na Němcích v době okupace a těsně po ní v době jejich poválečném vysídlení? Je mnoho, o čem lze psát a hovořit o exprezidentovi Československé socialistické republiky, pak Československé republiky a posléze jen České republiky...

Kosovská vláda udělením vyznamenání – „Zlaté medaile Ibrahima Rugovy za mír, demokracii a humanismus“ učinila velmi dobře. Aspoň celý ostatní doposud nevěřící svět uvěří, že V. Havel patřil a patří v Evropě k nejkonservativnějším politikům, který byl vždycky proti skutečnému pokroku, proti humanismu, proti skutečné demokracii a svobodě. On jenom splácel dluhy svým chleboďárcům, které si nadělal jako československý disident v době budování socialismu.

Doufejme, že V. H. bude mít tu odvahu si „zlatou medaili“ připnout na klop saka, aby tak dovršil svůj politický profil a pád i před těmi, kteří mu nadbíhají a uklízejí za ním jeho černé skutky a etické nesmysly, které on roznáší vytrvalé po světě (viz akce na „záchranu svobody lidu“ Tibetu, Barmy, Kuby, Izraele atd.). (ros)

Prohlášení k pokusům o rozvrácení Kuby

„V době, kdy čtvrtina obyvatel světa hladoví a 80% žije v chudobě, se naši bývalí disidenti shromáždění okolo exprezidenta Havla, pod pláštěm obrany lidských práv, pokoušejí cíleně rozvrátit fungující společenství Číny, Běloruska, Iránu, KLDK, Vietnamu a Kuby. Snaží se tím splatit svým dřívějším chleboďárcům z USA investice vložené do nich. Nejmarkantněji se jejich úsilí projevuje vůči Kubě. Prakticky již od roku 1990 nepřetržitě, programově, v pravidelných intervalech připravovali a připravují jednu akci za druhou vůči této zemi (...). **My, členové Společnosti česko-kubánského přátelství a sympatizanti se distancujeme od těchto nekalých praktik a hlásíme se k přátelství navázanému mezi oběma národy v období budování socialismu.** Čistý společný stůl zahajujeme dnešní omluvou kubánskému lidu a současně i ujištěním, že svými nezbytnými kroky přispějeme k dalšímu utužení přátelství.

V Praze dne 23. ledna 2010

Účastníci výročního zasedání Společnosti česko-kubánského přátelství

Sto šedesát let antikomunismu

Tradice antikomunismu v Čechách i v Evropě sahají do poloviny 19. století

Jedním z prvních ne-li prvním antikomunistou v Evropě byl svou krutostí pověstný rakouský ministr vnitra Alexander Bach (813-1893), který jako ministr vnitra Rakouské monarchie působil v letech 1849-1859. Mluví se o něm jako o představiteli reakce, absolutismu, centralizace a germanizace. Za jeho éry vládnutí vzkvétaly žaláře rakouské monarchie, v kterých byli v těžkých podmínkách věznění první republikáni a socialisté, kteří se hlásili k idejím Karla Marxe a Bedřicha Engelse, obsažených v jejich útlém ale mocném Komunistickém manifestu (vyd. v r. 1842 v Londýně, záhy na to přeložen do četných dalších jazyků). V době vlády všemocného ministra vnitra A. Bacha nazývané také „bachovský absolutismus“ byl uvalen jen v tehdejší okrese rokycanském (Rokycansko a Blovice) přísný policejní dozor nad 33 osobami uvedeného okresu, jejichž politické chování bylo nalezeno nebezpečné. Patřil k nim i kontrolor šichtovního úřadu rokycanských železáren v Klabavě **Antonín Baza**, městský lékař v Rokycanech **MUDr. Karel Brož**, **prof. MUDr. Josef Čejka** (osobní lékař a podporovatel

spisovatelky Boženy Němcové), **rokycanský radní Šebestián Hněvokovský, povozník Karel Kroc ze Skomelna, učitel Jan Lodl z Rokycan, rokycanský měšťan Jan Šperling vulgo Kaplický**, který dle charakteristiky rokycanského policejního úřadu byl “nanejvýš podnikavý a smělý, nepolepšitelný ve svých bakuninských názorech, principech a snahách a proto nanejvýš nebezpečný“ a další.¹ Většina z nich byla pronásledovaná pro politické, zejména pak protimonarchistické a republikánské přesvědčení a několik z nich i pro anarchistické ideje spojené s počátky socialistických myšlenek.

Jan Šperling patří nepochybně k nejzajímavějším postavám Rokycanska v letech 1848-1849, který udržoval velmi těsné styky s Fr. Lad. Riegrem. Jeho radikalismus došel tak daleko, že v r. 1848 odešel do Uher, kde vstoupil do revoluční armády Ludvíka Košuta jako hejtman uherské národní gardy. Po potlačení maďarského povstání byl odsouzen k trestu smrti, kterému se vyhnul útekem do ciziny, kde se zdržoval do r. 1854 (zejména ve Francii). Toho roku po všeobecné amnestii udělené císařem se vrátil do svého rodného města Rokycan. Tento muž, kterého rakouská policie stíhala po několik let, zemřel 10. února 1905 v obecním chudobinci v Rokycanech ve věku 87 let.

Mezi dalšími představiteli “raných“ komunistů 70 až 90.let 19. století na Rokycansku, kterým se v té době obecně říkalo „socialisté“ taky socani, petrolejnici apod., patřil i **Antonín Uxa z Padrtě** na Rokycansku (pohřben je u sv. Jakuba a pomník má v Příkopicích), **Adolf Cypl z Radnic** a stovky dalších, kteří vyzkoušeli studené cely rakousko-uherských žalářů.

Po skončení I. světové války došlo v socialistickém hnutí Evropy k přesnějšímu vymezení – vznikly strany komunistické, socialistické a sociálně demokratické. Rok 1921 znamenal jakýsi zlom v dalším rozvoji československého socialistického hnutí. Toho roku došlo k rozkolu i v řadách Československé sociálně demokratické strany dělnické na radikály a umírněné, totiž na komunisty a na sociální demokraty, kteří předtím vzešli z jedné a téže matky - z Marxova a Engelsova Komunistického manifestu a z řad evropských socialistů v druhé polovině 19.století.

V letech 1920-1938 se Čsl. Strana sociálně demokratická podílela na téměř všech vládách ČSR.

První fašistická schůze v Rokycanech r. 1926

V Rokycanech se konala v pondělí 21. června 1926 v hotelu „Český dvůr“, již se zúčastnili členové všech společenských vrstev i všech politických stran. Velmi překvapila i účast venkova a zájezd Plzeňských (hlavně mládeže). Po zahájení schůze předsedou Jos. Mirbauerem promluvil o všech aktuálních otázkách prof. Švejcar z Plzně, o situaci politické Zahrádka z Prahy. Hnutí fašistické neslo se tehdy ideálem obrody a nápravy našich nepěkných zjevů ve veřejném životě, chtělo upevnití nacionální ráz v našem životě proti nadřizování (vládními činiteli) komunistům a koketování s bolševickým Ruskem (uznání jeho de jure), též očistu různých korupčních afér (benzinová, s válečnými půjčkami aj.).

Hnutí fašistické našlo tu četné spojence a tak se tu utvořila dosti silná strana fašistická, jež si však vyvolila nešťastně svého předsedu, účetního Miloslava Jandu, který se 19. února 1927 po prozrazení zpronevěře v lese u Božkova zastřelil, mimoto i v Ústředí v Praze dostali se do vedení lidé neschopní a ctižádostiví, takže hnutí fašistické i u nás utuchlo.²

Národní sdružení dělnické

Založeno 23. listopadu 1926 na schůzi, které předseda Jos. Zápotočný a promluvil PhDr. Bohuslav Horák, ředitel st. Reálného gymnasia. Sdružuje dělníky odborových organizací nespoko-

¹ Cironis Petros a kol.: Revoluční Rokycansko, vydalo ZN Plzeň 1973, str. 13-14.

² Kronika Rokycan 1919-1936, 1926, str. 79

jených opomíjením nacionálního stanoviska u socialistických stran a syté internacionály. Ustavilo se pak 14. února 1927.³

Komunistický den 1930

Komunistický den byl uspořádán i u nás 1. srpna. Před Okresním domem, kde je umístěna četnická stanice, shromáždil se odpoledne po 4. hodině hlouček občanů, k nimž začal mluvit (komunistický) poslanec Josef Dvořák, ale po několika větách bylo mu v tom četnictvem zabráněno a zástup vzrostlý i o zvědavce se rozešel, ale pak se zase shromáždil na Masarykově náměstí, kde provolal slávu sovětskému Rusku, ale za nim již četnický oddíl učinil další opatření: vrchní strážmistr Novotný vyzval shromážděné k opuštění náměstí pod trestnými následky, načež četnictvo provedlo vyklízení. Při těchto demonstracích bylo předvedeno na policejní strážnici k zjištění 8 osob, na něž bylo učiněno udání pro přečin shluknutí krajskému soudu v Plzni a 7 z nich (v říjnu) bylo odsouzeno podmíněčně k trestům vězení 7-14 dnů, jeden pak se zodpovídal ještě 21. října 1930. (115b).

První máj 1930– svátek práce

První máj oslaven tábory a schůzemi na Masarykově nám 892 účastníků s 19 prapory, komunisté na Wilsonově nám, 223 osob, národní soc. konali schůzi v Sokolovně (151 osob), na níž promluvil bývalý senátor Klečák. Národní sdružení u Českého dvora za přítomnosti horníků z Břas (prof. Hora z Plzně) (112)

Fašisté v Rokycanech 1930

Poslanec Rudolf Gajda, bývalý generál ruských legií na Sibiři, byl přítomen schůzi strany místních čl. Fašistů v hotelu Český dvůr a měl střízlivou přednášku o parlamentních a politických našich poměrech. Po něm za fašistické ústředí promluvil továrník Rössler z Prahy, ale důvěry místních občanů si nezískali, ač účastníků schůze té u Českého dvora bylo hojně. (1930, 109 b). Kronikář bohužel zapomněl k této zprávě připsat, že když skončila schůze fašistů, čekaly před Českým dvorem na ně desítky obyvatel Rokycan, kteří je hlasitě odsoudili a křičeli "Pryč s fašisty!" I při samotném jednání došlo k protifašistickým projevům, kdy po projevu Gajdy se přihlásilo do diskuse i několik komunistů, kteří připomenuli přítomným počínání Gajdy v sovětském Rusku. Po té zazpívali dělníci „Rudý prapor“. Rudolf Gajda i se svou suitou na to urychleně opustil svou předvolební schůzi, jež skončila pro fašisty fiaskem.⁴

Jednota proletářské tělovýchovy

JPT prodán obecní pozemek č.k. 2595 k účelům tělovýchovným za 4535 Kč s výhradou zpáteční koupě, kdyby jej JPT nepotřebovala. Je to pozemek u železničního náspu a u vojenské jízdárny. (132b)

Komunistický den 1932

ohlášený na 22. února 1931 minul u nás celkem klidně, neboť učiněna u nás řádná opatření, aby demonstranti nedostali se na náměstí, kde chtěli konati tábor lidu. Odpoledne po příjezdu plzeňského vlaku pokusil se Jos. Dvořák (poslanec) učiniti projev před Sokolovnou, ale po několika větách byl zatčen. Skupiny demonstrantů vždy hned četnictvem rozprášeny, ale pro neuposlechnutí bylo přece zatčeno na 50 osob. (1931, 123)

³ Kronika Rokycan 1919-1936 1926, str. 81

⁴ Petros Cironis a kolektiv: Revoluční Rokycansko, str. 159

Sloučení pravice v Rokycanech 1935

Valná hromada Národního sjednocení se konala 20.září. Zahájil ji prof. B. Růžek, který zdůraznil, že Národní sjednocení vzniklo spojením tří národních stran: národně demokratické, Národní ligy a Národní fronty a byl to právě národní zájem, který vedl tyto strany ke splynutí. Předsedou byl zvolen Jos. Zápotočný, t.č. starosta města, I. místopředsedou Bedřich Růžek, profesor, II. místopředsedou Rudolf Šlesinger, t.č. městský radní, jednatelem Josef Kroc, učitel, pokladníkem Jan Šára, profesor (t.č. městský kronikář). Po volbách promluvili poslanci V. Knebort a prof. dr. Hodáč o politických aktualitách, a dr. Jaromír Lukavský k mladému národnímu sjednocení (Kronika Rokycan 1919-1936, 169).

Stříbrný Jiří Ferdinand,

český národně socialistický, později fašistický politik, nar. v Rokycanech 14.1.1880. Otec Stříbrný Jaroslav, úřední administrátor časopisu, nar. r.1850, matka Marie, roz. Velkoborská, nar. r.1853 v Přesticích. Vystudoval nižší reálku a vyšší průmyslovou školu, poté se stal redaktorem krajinských listů a pak Českého slova. V r. 1911 byl zvolen poslancem do Říšské rady ve Vídni. V době první světové války byl vězněn. Vyhlášení samostatnosti ČSR se zúčastnil jako člen Národního výboru a byl vyslán do Revolučního národního shromáždění. V letech 1920-1926 byl místopředsedou národně socialistické strany, v letech 1918-1919 ministrem pošt, v letech 1919-1920, 1922-1925 ministrem železnic, 1925-1926 ministrem národní obrany. Od r.1926 vydával Polední list a Expres. V r.1927 založil fašizující stranu Slovanských národních socialistů, reorganizovanou v r. 1930 ve fašistickou Národní ligu. Od r.1930 příslušný do Prahy. V letech 1930-1937 patřil k hlavním představitelům Národního sjednocení. Za první republiky za osobní účasti se pokusil – tak jako generál Gajda - založit v Rokycanech organizaci s fašistickým zaměřením, ale u svých rodáků nenašel valný ohlas. Od r. 1938 žil v ústraní. V r. 1947 byl odsouzen za trestné činy proti republice. **Zemřel v r. 1955.**

Poslední zpráva ze 4.2.2010

Rumuni po chybě vypravili pěchotu s humanitární pomocí do Tahiti místo do Haiti

Румыны по ошибке отправили пехотинцев с помощью на Таити вместо Гаити
04.02.2010 [15:56] Zdroj: <http://iraqwar.mirror-world.ru/article/217054>

Большим конфузом закончилась отправка батальона элитных пехотинцев министерства обороны Румынии на Гаити. Как сообщает «Новый Регион» со ссылкой на Times.RO, группа военных и 2000 тонн гуманитарного груза были по ошибке отправлены не на Гаити, а на Таити, что вызвало взрыв истерического смеха на райском острове во Французской Полинезии...

S velkým fiaskem skončilo vyslání oddílu elitních pěšáků ministerstva obrany Rumunska do Haiti. Jak sděluje «Новый Регион» s odkazem na Times.RO, skupina vojáků s 2000 tunami humanitárního nákladu byli v důsledku omylu vypraveni ne do Haiti, kde nutně po katastrofálním zemětřesení očekávají každou materiální pomoc, ale na ostrov Tahiti, což vyvolalo výbuch hysterického smíchu na rajském ostrově Tahiti ve Francouzské Polynésii.

Rozladěný ministr obrany Rumunska Gabriel Opria prohlásil, že není třeba dělat z každé maličkosti tragedii, neboť Haiti, Tahiti, Maiti, je to všechno stejné...

Citujeme poslední zprávy:

Míra nezaměstnanosti v ČR vzrostla na 9,8 procenta

Praha 8.2.2010, ČTK

Pracovní úřady evidovaly ke konci ledna 574.226 uchazečů o zaměstnání. V porovnání s koncem předchozího měsíce je jich o 35.090 více a proti loňskému lednu jejich počet vzrostl o 176.165 osob. Na jedno volné místo připadá 18,2 uchazeče. Míra nezaměstnanosti se tak vyšplhala na nejvyšší úroveň od ledna 2005.